

BIJ EEN WOORD VAN JAN LIGTHART.

In Rotterdam hebben we zoo'n rare bouworde. — Wandeland in de mooiste wijken komt men plotseling langs rijtjes van de allerverschrikkelijkste krotten, zooals men die in den Haag niet kent. Hartverscheurend is er de vuilheid, het zichtbaar gebrek, de schromelijke haveloosheid. — Men zou heele einden om moeten loopen en na lang piekeren zijn weg moeten vaststellen, wilde men zijnen kinderen de kennismaking met deze krotten besparen. En — dat doe ik niet. Ik loop er langs als ik moet, met de kinderen. Over eenige jaren wandelen ze hier vrij in de buurt — dan zien ze 't tòch.

Van de week kom ik er langs. De zon, de milde lucht heeft de krotbewoners aan de ramen of naar buiten geroepen. Een vrouw verschijnt in een deuropening

barrevoets — de lompen van dat, wat haar rok moet verbeelden, slingeren om haar heen. Haar vuil, piekerig haar hangt om haar woest gelaat. Ze is blijkbaar van plan, op stap te gaan.

Een kind van den leeftijd van Suus komt naar het raam en roept: „Moeder, mag ik mee?”

En Suus moet het aanhooren, hoe de vrouw haar weigering uitvloekt, uitschreeuwt — hoe ze verwenschingen tegen het kind braakt en dreigend de vuist schudt, als het kind het gezichtje zet tot huilen. —

Ik trek Suus mee. — Ze zegt een poosje niets. En dan komt 't uit den grond:

„Wat is het toch *vreeselijk*, om *arm* te zijn! Want hoor je nou, wat die moeder tegen dat kindje zegt?”

*Dat* vindt ze 't erge, de verschrikking van de armoë. En 's avonds lees ik in Jeugdherinneringen:

„Neen, mijn kinderellende kwam niet door gebrek aan eten, vuur en dekking, maar door gebrek aan liefde. De schrijnendste pijnen worden in 't gemoed, niet in de maag gevoeld.” NANNIE VAN WEHL.